

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2012

© Daukantė Subačiūtė

Giedra Radvilavičiūtė – Lithuania

Šiandakt aš miegosiu prie sienos
(2010)

Tonight I Shall Sleep by the Wall

Publishing House **Baltos lankos**

Biography

Giedra Radvilavičiūtė was born in 1960 in Panevėžys, Lithuania. After finishing secondary school in Panevėžys, she graduated from Vilnius University in 1983 with a degree in Lithuanian language and literature. After that, she worked for a few years as a school teacher in her native region of north Lithuania. From 1987 to 1994, she worked as a journalist in Vilnius, for family and parenting magazines, and from 1994 to 1998 she lived in the USA, where her husband Giedrius Subačius was teaching at Chicago University.

She now lives in Vilnius with her daughter (a student of design at Vilnius Academy of Arts), where she is working at a government institution as a language editor.

Synopsis

These short stories, which can also be seen as semi-autobiographical essays, mostly deal with everyday occurrences, seemingly insignificant experiences and perceptions. Their sophisticated sensibilities reveal a rich existence, a deep sense of every quotidian moment. They are also very readable, devoid of any pomposity or exultation, often tinged with irony, dealing with such experiences as illness, physical fragility, loneliness, inability to pursue stable relationships, the burden of domestic chores, and so on.

“Writers are completely naked in their texts, even when they desire to conceal themselves under fantasies, such as the Middle Ages or the Renaissance, events from other lives, or the opposite sex,” says Giedra Radvilavičiūtė. Some of the stories deal with the situation of a middle-aged woman, living with her daughter in a small flat in the Old Town of Vilnius; they look deep into everyday events, but at the same time the exquisite literary quality of the text contributes to a rewarding reading experience.

One of the segments in this book, ‘The Allure of the Text’ (which was included in the Dalkey Archive Press anthology, Best European Fiction 2010), lays out five criteria for a good literary work, which the author then goes on to illustrate in the unfolding story. Another story, ‘Those Whom I Would Like to Meet Again: An Introduction’, is a narrative reflection on a very diverse set of characters.

Šiandakt aš miegošiu prie sienos

Giedra Radvilavičiūtė

„Susipažinkite: tie, kuriuos sutikti norėčiau dar kartą“

Būsiu praleidusi gerą gabalą pasakojimo galvodama, kaip atsitiko, kad šita moteris tapo geriausia mano drauge. Drauge, kurios kaip ir kitų, kuriuos norėčiau sutikti dar kartą, objektyviai aprašyti neįmanoma, nes tam trukdo meilė. Šitą prieštaravimą yra pastebėjęs ir Salingeris: „...rašau apie juos su ne-blėstančia meile (o šie žodžiai, man rašant, jau irgi tampa netikri), bet netvirtu talentu, ir šis nevienodumas, užuot patekęs ryškų ir tikslų veikėjų paveikslą, beviltiškai gramzdina juos meilėje, kuriai talentas niekada neprilygs ir kuri, talentą pranokdama, veikėjus tarytum saugo.“

Galėjau viena tyloj praleisti dvi savaitgalio dienas, bet pasikviečiau ją čia ir įtariu, kad Salingerį teks dviem dienoms padėti ant palangės. Draugė buvo skaičiusi tik Zoščenkos apsakymus, ir tai neatidžiai. Ekspresyvieji jos žodžiai beveik visi buvo rusiški, nemokėjo jokios užsienio kalbos. Televizorių žiūrėdavo nuolat spaudydama nuotolinio valdymo pultelį, negaliu to pakęsti. (Eisim miegot, „Imtynininko“ nežiūrėsime, ir be to aišku, koks Rourke'as „sbornikas“.) Jos išlaidos buvo neadekvačios pajamoms, sakydavo, kad Dievas sukūrė pasaulyje per mažai pinigų ir ji jų pasiskolinanti iš velnio. Apie intymius dalykus kalbėdavo nejausdama ribos („Jei būdavo galima rinktis oralinį seksą ar karpį su drebučiais, rinkdavausi žuvį.“) Be pastangų laužydavo kalbos klišes, kurdama naujas prasmes („Pedofilai turi sėdėti kalėjime iki negyvos galvos.“) Kolekcionavo skelbimus nuo stulpų. Vertingiausias

eksponatas toje kolekcijoje buvo lentelė, kurią ji nuplėšė baseino persirengimo kambaryje: „Džiovintuvas galvos plaukams džiovinti.“ Šiais metais draugei turėjo keisti širdies vožtuvą. Ji laukė operacijos taip, kaip aš laikiu parduotuvėje pasikeisti per mažo numerio batus. Įsivaizdavo, kad mirs taip pat kaip jos senelis. Nuo širdies smūgio. Žaisdama pati su savim vakaro spindulių apšviestoj verandoj. Darže už stiklo kaip kompiuterio ekrane bėgioja kaimynų anūkai. Kibiro vandenį suvirpina įkritęs šapas. Kur ne kur ant palangių priberta žieminių obuolių. Ant sofos guli trys cukinijų krokodilai ir nutukęs moliūgas. Lėtai lenkdama kelius ji įstrižai ima slinkti nuo šiaudinės kėdės, išsigandusi katė iš sterblės strykteli į amžinybę, ir pirštai atsigniauzdami paleidžia pasianso kortą.

Tokias cigaretes kaip draugės – „Parliament“ – Čikagoje rūkydavo vienas advokatas. Kiekvieną sekmadienį apsilankęs rudu kostiumu ir baltais marškiniais, su lazdele jis ateidavo į pseudolietuviško maisto restoraną. Kai sakoma, kad Amerikoje galima atrasti kiekvienos šalies kultūrą, visada patikslinu, kad ten galima atrasti kiekvienos kultūros surogatą. Pavaduodavau tame neva lietuvių restorane sekmadieniais dirbusią lietuvę studentę. Padavėjos sakė, kad advokatas bankrutavęs. Užsisakytos anties jis beveik neparagaudavo. Vyras pusvalandį paukštį pjaustydavo kąsneliais taip, tarsi kepsnyje būtų paslėptas žiedas su briliantu, ir nusivylusia veido išraiška užsirūkydavo sėdėdamas visada prie to paties staliuko „for smoking“. Vienąkart jis nebaigęs cigaretės pašoko ir iš kišenės pabėręs ant stalo dolerius išbėgo į gatvę stabdyti geltonų taksi. Buvo praėję jau kokie trys darbo toje kavinėje sekmadieniai, kai sužinojau, kad advokatas yra aklas. Norėčiau sutikti jį dar kartą. Norėčiau sutikti jį dar kartą taip, kaip kartais maga sulaukti filmo pabaigos.

Kitas visiškai aklas žmogus, kurį norėčiau sutikti, yra mano dėdė. Akti jis ėmė dar studijų metais, mokydamasis ispanų ir anglų kalbų Pedagoginiame institute. Instituto nebaigė, nes tada nebuvo diktofonų, kompiuterių ir audiolaboratorijų, prieinamų akliesiems. Jis nuvažiavo į Odesos klinikas ir ten oda, paimta iš apatinės lūpos, jam užlopė akies obuolį. Ligoninės palatoje gyveno armėnas, kuris neskirdavo svetimose kalbose giminės ir asmenų, kai eidavo atnešti vyno, sakydavo: „Nu, moja pošla.“ Kai vyno atnešti eilė atėjo dėdei, jis pasiklydo. Su viena užklijuota akimi ir išputusia lūpa. Apgriuvusio namo kieme už praviro lango stovėjo pusnuogė moteris, atsirėmusi į lango rėmą. Dėdė net pamanė, kad ten prasideda garsiosios Odesos katakombos. „Gal ta gidė buvo nuoga, – pasakojo jis po daugelio metų, – bet neatsimenu, kad žemiau palangės būtų matęsis jos gyvenimo centras. Kai iš jos išėjau, tai kitoj pusėj namo plytėjo dykuma, nepažymėta Ukrainos žemėlapyje.“ Dėdė nesinešiojo baltosios lazdelės ir vaikščio-davo gimtajame mieste greitai, viską regėdamas atminties akimis. Bet vienąkart jis apvertė ant tiltelio stovėjusį vežimėlį su vaiku. Vaiko motina kažkodėl išvadino jį impotentu, vežimėlis nuplaukė upeliu iki Nevėžio. Berniukas į krantą išsikabarojo ant gulbės nugaros, vėliau tapo miesto garbės piliečiu, dirba dabar Susisiekimo ministerijoje. Su dėde iki šiol keičiamės dovanomis. Paskutinė mano dovana jam buvo katalonės dainuojama „Bésame mucho“. Pagavau tą merginą po koncerto sename dvare. Papasakojau jai apie nebaigtą mokytiis dėdės ispanų kalbą ir ji net neišklausiusi istorijos iki galo padainavo jam tą dainą į mano mobilųjį telefoną. Tiksliau – jie dainavo kartu. Apšviesti telefono akinamai balti kataloniški dantys, o kitame krašto gale – dėdė visas: apsmukusi pižama, vilnonės kojinės, kambarys be šviesos. Šviesa tame kambaryje neatliko jokios funkcijos, muzika dėdei dabar reiškė tą patį, ką kitiems

šviesa. Kai man buvo treji metai, dėdė dar matė. („Nesijaudink, puikiai atsimenu, kaip pašviesėja arbata puodelyje, kai į ją įmeti citrinos.“) Jis fotografuodavo moteris, tas, kurios sendavo nepastebimai, šachmatus ant lentos, jei jie išsidėstydavo patu, šaligatvį išlaužiančius blyškius ūglius. Sušukdamas – *Hola!* – jis išmesdavo mane ant delno iki lubų, kurios tada man rodėsi kaip tėvų nuomojamas medinis dangus.

Iš visų viena ranka pakeliamų vaikų norėčiau sutikti dar kartą tik savo mažą dukterį. Iš egoizmo, kaip besąlygiškai mane mylėjusį žmogų. Virtuvėje Panevėžyje ji atsidarydavo spintelės duris ir žaisdavo pupomis. Žiūrėdama iš šono mėgdavau išardyti mergaitę detalėmis. Plaukai – iš močiutės (anos), šypsena – iš mano mažos motinos portreto, kaulai ir logika – iš tėvo, balsas – iš manęs, erdvinis mąstymas – iš Dievo. Kaip sakė vienas Woody Alleno filmo herojus – Dievas buvo dizaineris, nes viską sukūrė. Dukra nutarė sekti jo pėdomis. Dabar ji užaugo, kai stebiu ją iš šalies, nebeišsinarsto detalėmis. Įtariu, kad ji turi besąlygiškai mylintį žmogų. Gimimo dieną jis atsiunčia SMS, joje būna parašyta, kurioje Vilniaus vietoje užkasta dovana. Sidabriniu kastuvėliu miltams semti dukra išsikasa dėžutes, kuriose būna to vaikinio padaryti žaislai: žibintas su išgraviruotomis ant stiklo susikabinusių pelių ir katinų poromis, skėčiais, skirtais prisidengti nuo baimės, ir neegzistuojančio rojaus paukščiais. Karuselė... Ji sukasi, o vietoj krėslų aplink skrieja per pusę perskeltų graikinių riešutų kevalai, kuriuose cukruotus migdolus neša plastikiniai sklandytuvai. Kartais tose dėžutėse būna rašteliai.

Jei prisiminiau besąlygiškai mylinčius, reikėtų paminėti ir vieną vyrą iš savo biografijos. Jis mane traukė kaip psichiatras ligonį, o aš jį... Manau, kad būnant su manimi pasaulis jam atsiverdavo ryškesniais gabaliukais, toks, koks jis matosi tarp greitai lekiančio traukinio vagonų. Mūsų pora buvo be

perspektyvos, kiekvienas gyvenome kituose pasauliuose, darni pora turėtų gyventi šiame. Man patiko viena jo mintis: „Žemėje esu laimingas dviem atvejais – kai prisigeriu arba kai sugalvoju ką nors nauja.“ Kartą jis nuvažiavo komandiruotėn į Prahą. Po konferencijos su kolegomis išgėrė cisterną „Budvaizerio“, o turėjo kvailą įprotį, jei leidžia aplinkybės, miegoti nuogas. Kitaip nei man, nuogas kūnas jam nesisiejo su siela, tai tik viena iš medžiagų, sakydavo jis, kaip molis, asbestas ar šilkas. Naktį vienutėje mano draugas atsikėlė iš lovos, dviem žingsniais į kairę pasuko į tualetą, užsimerkęs grįždamas dviem žingsniais, deja, pasuko vėl į kairę ir paskui save užtrenkė duris. Atsimerkė ilgame viešbučio koridoriuje: blausiai apšviestas naktinių lempučių, kyšančių iš matinio stiklo lotosų, raudonas takas it sapno tęsinys driekėsi į niekur. Išeičių buvo nedaug. Pirma – pasibelsti į gretimą duris, kur miegojo konferencijos dalyvis iš ne visada mums draugiškos, bet tikrai krikščioniškos Lenkijos. Antra – susivynioti į taką ir kaip Kleopatrai pasirodyti registratūros antonijams. Pasilenkė, pačiupinėjo – takas buvo per kietas ir per ilgas. Moteris, tą naktį budėjusi prie registratūros stalelio, pamąčiusi jį net nemirktelėjo, įdėjo į ištiestos rankos delną raktą (Prahos senamiesčio lankstinuką draugas pasiėmė nuogybei prisidengti).

O kai aš grįžau kartą iš Lenkijos, nešiau perone sunkią tašę. Nežinau, kodėl iki dabar nesu nusipirkusi lagamino su ratukais. Turiu dar vieną trūkumą – jei kas mane sunervina, reikėtų sakyti – sujaudina, atsimenu, kuo buvau tąsyk apsirengusi, nors po to įvykio būtų praėję net dvidešimt metų. Tempiau tašę geležinkelio stotyje ir staiga pajutau, kad nešulys kyła į viršų. Atsisukau – perone užmiegotomis akimis stovėjo tas vyras, kuriam būnant su manimi pasaulis atsiverdavo ryškesniais gabaliukais. „Tu čia ko nors lauki?“

– paklausiau. „Laukiu“, – atsakė jis žiūrėdamas man į akis. Aš irgi žiūrėjau į jį, bet mačiau savo dukart persisukusią kūno spalvos kojineį, išsiklaipiusį per du pasienius veidą, beretę ant riebaluotų plaukų ir pleistrą ant dešinės kojos kulno. Ir jei toliau istoriją pasakotų tašė, perono įvykiai klostytųsi taip. „Vyras mane nunešė prie mašinos, įmetė į tuščią bagažinę. Moteris iškėlė vėl. „Nedurniuok, Kalėdos gi, pažiūrėk, kiek žmonių net prie troleibusų stotelės laukia, nuvešiu tave iki Panevėžio.“ Vyras liko sėdėti ant priekinės sėdynės pirštu sprigtuodamas kabantį pliušinį voriuoką, o moteris pasuko į autobuso stotį. Laukdama bilieto eilėje ji padėjo mane ant pri-tryptų grindų ir užkrito ant viršaus – laukiau, kad iš knygų, dėžučių, skardinių ir batų sudėti mano šonkauliai suplėšys šonus. Tik aš žinojau, kad aname bėgių gale prieš penkiolika valandų ją išlydėjo irgi vyras. Perone jie bučiavosi. Matyt, tai, kad šitame bėgių gale netikėtai ją pasitiko kitas, ji laikė nuodėme.“ Pamažtau, kaip būčiau pasielgusi dabar. Tikriausiai su tuo žmogumi, kuriam nuogas kūnas nesisiedamas su siela atrodė tik viena iš medžiagų – molis, asbestas, šilkas, būčiau keliavusi į pragarą. Ar kas iš viso žino, kur prasideda bėgiai? Kur jie baigiasi ir kas laukia jų *gale*.

Tonight I Shall Sleep by the Wall

Giedra Radvilavičiūtė

Translated from the Lithuanian by Elizabeth Novickas

“Those Whom I Would Like to meet Again: An Introduction”

I will have missed a good portion of the story by thinking of how it happened that this woman became my best friend. A friend who, like others I would like to meet again, is impossible to write about objectively, because love gets in the way. Salinger isn't the only one who has noticed this contradiction; his epigraph is from Kafka: “...I write about them with steadfast love (even now, while I write it down, this too becomes false) but varying ability, and this varying ability does not hit off the real actors loudly and correctly but loses itself dully in this love that will never be satisfied with the ability and therefore thinks it is protecting the actors by preventing this ability from exercising itself.”

I could have spent two weekend days alone in the quiet, but I invited her here, and I suspect I'll have to put Salinger aside on the window sill for two days. All my friend had ever read was Zoshchenko's stories, and that not very carefully. Her expressive words were almost all Russian; she didn't know any foreign languages. She constantly switched stations with the remote control while watching television; I can't stand that. (We'll go to bed without watching *The Wrestler*, and besides, it's obvious what a *sbornik*, a scumbag, Rourke is.) Her expenses do not correspond to her income: she used to say that God created too little money for the world and she was borrowing it from the devil. She talks about intimate

things without sensing the boundaries. (“If it were possible to choose oral sex or jellied carp, I would choose the fish.”) She effortlessly breaks language clichés, creating new meanings. (“Pedophiles should be put away in jail for death.”) She collects signs from posts. The most valuable item in that collection was a sign she tore from a swimming pool’s changing room: “Dryer for drying hair on the head.” This year they were supposed to replace a valve in my friend’s heart. She was waiting for the operation the way I’d wait in a store for them to exchange shoes a size too small. She imagined she’d die the way her grandfather did. From a heart attack. Playing with herself on a veranda lit by the evening’s rays. In the garden beyond the glass, like on a computer screen, the neighbor’s grandchildren run about. The water in a bucket stirred by a fleck falling in. Winter apples strewn here and there about the window sill. Three zucchini crocodiles and a fattened pumpkin lying on the couch. Slowly bending her knees she starts sliding sideways from the wicker chair, the startled cat leaps from her lap into eternity, and her fingers, relaxing, let go of the solitaire card.

The same cigarettes my friend smoked—Parliament—were smoked by this lawyer in Chicago. Every Sunday, dressed in a brown suit and a white shirt and carrying a cane, he would come to a pseudo-Lithuanian restaurant. When it’s said that you can find every country’s culture in America, I always correct this to you can find every culture’s surrogate there. On Sundays I used to substitute for a Lithuanian student who worked in that supposedly Lithuanian restaurant. The waitresses said that the lawyer had gone bankrupt. He would barely touch the duck he ordered. For half an hour, the man would cut the bird up into little pieces as if there were a diamond ring hidden in the roast, and then, with a disappointed look

on his face, he would smoke a cigarette, always sitting at the same ‘for smoking’ table. Once, without finishing his cigarette, he jumped up, and throwing some dollars on the table, ran out into the street to stop a yellow taxi. Some three work Sundays had already passed in that cafe before I found out that the lawyer was blind. I’d like to meet him again. I’d like to meet him again the way I sometimes want to get to the end of a movie.

Another completely blind person I’d like to meet is my uncle. He started going blind when he was still a student learning Spanish and English at the Pedagogical Institute. He didn’t finish at the Institute, because back then there weren’t any tape recorders, computers, or audio laboratories accessible to the blind. He went to a clinic in Odessa, and there they took some skin from his lower lip and patched it over his eyeball. There was an Armenian in the hospital ward who didn’t distinguish gender and person in foreign languages; when he went to fetch wine, he’d say: “*Nu, moja poshla.*” When uncle’s turn came to fetch the wine, he got lost. With one covered eye and a swollen lip. In an open window of the courtyard of the dilapidated house stood a half-naked woman, leaning against the window frame. Uncle even thought that the famous Odessa catacombs started there. “Maybe that guide was naked,” he said many years later, “but I don’t remember seeing the center of her life below the window sill. When I left her, a desert that wasn’t on the map of Ukraine spread out on the other side of the house.” Uncle didn’t carry a white cane and walked the streets of his hometown quickly, seeing everything with eyes of memory. But one time he knocked over a carriage with a child standing on the little bridge. The child’s mother for some reason called him an impotent; the carriage floated down the creek to the Nevėžis. The boy scrambled

up on shore on the back of a swan, later became an honorary citizen of the town, and now works in the Transportation Ministry. Uncle and I still exchange gifts. My last gift to him was a Catalan woman singing “Besame mucho.” I caught that girl after a concert at an old manor house. I told her about uncle’s unfinished studies in the Spanish language, and she, without even listening to the end of the story, made a gift of that song on my mobile telephone. More accurately, they would sing together. The blindingly white Catalan teeth lit up the telephone, and on the other end of the country is all of uncle: sagging pajamas, wool socks, and a room without light. Light in that room didn’t perform any function; music now means the same to my uncle as light does to others. When I was three years old, uncle could still see. (“Don’t worry, I still remember perfectly how tea turned light in the cup when you put some lemon in it.”) He used to photograph women, those who aged imperceptibly; chess pieces on a board, if they were in stalemate; and pale sprouts breaking through the sidewalk. Shouting “Hola!” he used to throw me on his palm up to the ceiling, which at the time looked to me like parents’ rented wooden sky.

Out of all the small children lifted on one hand, I’d like to meet only my small daughter again. Out of egotism, as someone who loved me unconditionally. In the kitchen in Panevėžys she would open the cabinet door and play with dried beans. Watching from the side, I liked to disassemble the girl into parts. The hair was from her grandmother (the other one); the smile was from my mother’s portrait as a little girl; the bones and logic were from her father; the voice from me; the spatial thought from God. As one of the characters in a Woody Allen movie said—God was a designer, because he created everything. My daughter decided to follow in his

footsteps. Now she's grown; when I look at her from the side I no longer disassemble the parts. I suspect she has someone who loves her unconditionally. On her birthday he sends an SMS; it includes the spot in Vilnius where her gift is buried. With a silver scoop for measuring flour my daughter digs out a little box containing toys made by that young man: a flashlight with hugging mice and cats couples engraved on the glass, umbrellas designed to hide from fear, and non-existent birds of paradise. A carousel... It turns, and in place of chairs, walnut shells split in half fly around, in which plastic gliders carry sugared almonds. Sometimes there's notes inside those little boxes.

If I remember unconditional lovers, I should also mention one man from my biography. He attracted me like a psychiatrist attracts the patient, and I him... I believe that when he was with me, the world used to open itself to him in brighter pieces, the way it looks through the cars of a train traveling at great speed. Our pairing had no future; we both lived in other worlds—a harmonious couple should live in this one. I liked one of his thoughts: “There's two instances when I'm happy on this earth—when I'm drunk, or when I think up something new.” Once he went to a conference in Prague. After the conference, along with his colleagues, he drank a tanker of Budweiser, and he had a silly habit, if circumstances allowed, to sleep in the nude. Unlike me, he didn't associate a naked body with the soul; it's just a material, he used to say, like clay, asbestos, or silk. During the night in his cell my friend got out of bed, in two steps turned to the left into the toilet, returning in two steps with his eyes closed he unfortunately turned to the left again, and slammed the door behind him. He opened his eyes in a long hotel corridor: dimly-lit night lights protruded from frosted glass lotuses, and a red runner,

like the continuation of a dream, stretched to nowhere. There weren't a lot of choices. The first—knock on the neighboring door, in which a conference participant from Poland, a country not always friendly to us but truly Christian, was sleeping. The second—wrap himself up in the carpet runner and show himself like Cleopatra to the registration Anthonys. He bent down and felt it—the runner was too stiff and too long. The woman working that night at the registration desk, without even blinking when she saw him, put the key into the outstretched palm (my friend took a brochure of Prague's old town to cover his nakedness).

And when I returned one time from Poland, I carried a heavy bag down the platform. I don't know why I still haven't bought a suitcase with wheels. I have yet another fault—if someone makes me upset, or I should say, agitated, I remember what I was wearing at the time, even if twenty years may have gone by since. I was hauling the bag through the railroad station and suddenly felt the pack rising upwards. I turned around—on the platform, sleepy-eyed, stood that man for whom the world opened up in brighter pieces being with me. “You're waiting for someone here?” I asked. “I am,” he said, looking into my eyes. I looked at him too, but I saw my beige stockings twisted around twice, my face bedraggled from two border crossings, the beret on my greasy hair, and the bandage on the heel of my right foot. And if the bag were to continue the story, the events on the platform continued thusly: “The man carried me to the car and threw me into an empty trunk. The woman lifted me out again. ‘Don't be silly. It's Christmas, look at how many people are waiting at the trolleybus stop, I'll take you to Panevėžys.’ The man remained sitting on the front seat, flicking the dangling toy spider with his finger, while the woman headed for the bus station. Waiting in line

for a ticket, she put me down on the muddied floor and fell on top—I expected my ribs, piled up out of books, boxes, cans, and shoes, to tear the sides. Only I knew that fifteen hours ago, on the other end of the tracks, a different man saw her off. They kissed on the platform. Apparently, she thought the fact that a different one unexpectedly met her on this end of the tracks was a sin.” I thought about how I would behave now. I probably would have traveled to hell with that person to whom the naked body, unrelated to the soul, appeared to be just one material of many—clay, asbestos, silk. Does anyone really know where the tracks begin? Where they end, or what’s waiting there?

EUROPEAN UNION
PRIZE FOR LITERATURE

2012

Giedra Radvilavičiūtė – Lithuania

Šiandakt aš miegosiu prie sienos

Tonight I Shall Sleep by the Wall

227 pp, 2010

Translations: The book has not been translated yet.
(Last Update – September 2012)

Publishing House **Baltos lankos**

Palangos g. 4 – LT-01402 Vilnius –Lithuania

Tel. +370 5 240 79 06 – Mob. +370 640 43332 – Fax. (+370 5) 240 74 46

www.baltoslankos.lt

Contact: saulius.repecka@baltoslankos.lt

ISBN: 978-995-523-332-9

EUPL / FEP-FEE – Rue Montoyer, 31 – B-1000 Brussels – T. +32 (0)2 770.11.10

info@euprizeliterature.eu – www.euprizeliterature.eu

Culture
Programme

european
booksellers
federation

